

Proste, pak vám bude dáno!

Stále ještě je člověk v pochybnostech o formě modlitby. Chce to činit správně a nic při tom nezameškat. V nejpoctivějším chtění hloubá, a nenalézá žádné řešení, které by mu dalo jistotu, že v tom nejde falešnou cestou.

Avšak hloubání nemá vůbec žádného účelu, ukazuje jen, že se snaží Bohu přiblížit opět jen svým **rozumem**, a toho nikdy nedosáhne; neboť tím zůstává Nejvyššímu **vždy** vzdálen.

Kdo do sebe **správně** přijal mé Poselství, tomu je jasné, že slova mají příliš úzké hranice, než aby ve svém druhu mohla vystoupit do světlých výšin. Jen **city**, které slova skrývají, stoupají dále vzhůru z hranic zformovaných slov, podle své síly, své čistoty.

Slova z jedné části platí jen jako ukazatele cesty, které ukazují směr, který záření cítění má použít. Druhá část slov vzbuzuje **druh** záření v člověku samotném, který zformované slovo využívá jako oporu a jako obal. Při modlitbě zamýšlené **slovo** zachvívá se zpětně v člověku, pokud je v sobě prožívá nebo se namáhá, aby je v sobě živě zformoval.

Při tomto vysvětlení vidíte před sebou vyvstávat již dva druhy modlitby. Jeden druh, který vystupuje z cítění ve vás, bez uvažování, v prožití samotném, který je tedy silným procítěním nějakého okamžiku, jenž se ve zmohutnění teprve do slov ještě zahalí, a pak jiný druh, který uvažováním **nejprve** formuje slova a skrze tato slova zpětně působě se teprve snaží vyvolat

odpovídající cítění, který tedy chce naplnit cítěním již zformovaná slova.

Není třeba říkat, který způsob této modlitby je silnější; neboť sami víte, že **přirozenější** je vždy také **správnější**. V těchto případech tedy **ta** modlitba, která vyvstane ve zmohutnění nečekaného cítění a teprve pak se snaží vtisknout do slov.

Předpokládejme, že vás zničehonic potká velmi těžká pohroma, která vámi otřese až do nejhlubšího nitra. Vaše srdce sevře strach o něco, co je vám milé. Pak vyvstává ve vás volání o pomoc ve vaší nouzi se silou, která rozechvěje tělo.

V tom vidíte sílu cítění, které je schopné vystoupat až do světlých výšin, pokud ... toto cítění v sobě nese **pokory plnou čistotu**; neboť bez ní je všemu, co chce vystoupat, stanovena již na cestě zcela určitá hranice, i když to je mocné a plné síly. Bez pokory je zcela nemožné, aby to mohlo proniknout až k čistotě, která v oblouku dálav světů obklopuje veškeré Božství.

Takové silné cítění je provázáno také vždy jen slovním **zajikáním** se, protože jeho síla vůbec nedovolí, aby se nechala vtisknout do úzkých slov. Síla proudí daleko přes hranice všech slov, bouřlivě strhává překážky, které chtějí slova postavit v úzce omezené činnosti pozemského mozku.

Každý z vás to takto již někdy ve svém bytí prožil. Můžete proto pochopit, co tím chci říci. A **to** je ten cit, který máte mít při modlitbě, pokud očekáváte, že má být schopná vystoupit až do výšin čistého Světla, odkud k vám přicházejí všechna splnění.

Avšak nemáte se k výšinám obracet jen v úzkosti, nýbrž i

čistá radost může ve vás vytrysknout se stejnou mocí, také štěstí i dík! A tento **radostiplný** druh vznáší se mnohem rychleji vzhůru, protože zůstává nezkalený. Strach velmi lehce zkalí vaši čistotu citění a vytváří falešný druh. Příliš často je s tím spojena tichá výčitka, že se muselo právě **vám** stát to, co vaši duši tak těžce zasáhlo, nebo dokonce zášť a to je samozřejmě nesprávné. To pak musí vaše volání udržovat dole.

Pro modlitbu však není nutné, abyste při ní formovali slova. Slova jsou **pro vás**, aby **vám** poskytla oporu ve vašem citění, aby zůstalo pevně uceleno a neztratilo se v mnoha druzích.

Nejste zvyklí na to, abyste také jasně mysleli beze slov a prohlubovali se, aniž byste při tom ztráceli přímý směr, protože jste se sami o sobě stali skrze přílišné mluvení příliš povrchními a rozptýlenými. **Vy potřebujete** slova ještě jako ukazatele cesty a jako obaly, abyste určité druhy vašeho citění tím udrželi pohromadě, abyste si to, co chcete vyjádřit v modlitbě, také jasně ve slovech představili.

Takový je způsob modlení, pokud popud k němu vyjde z citění, tedy je-li to chtění vašeho **ducha!** To však u dnešních lidí nastává zřídka. Jen když je zasáhne nějaký mnohem silnější náraz skrze utrpení, radost nebo také tělesnou bolest. Dobrovolně, bez nárazu nedává si již nikdo námahu, aby tu a tam myslel někdy na Boha, dárce všech milostí.

Nyní se obraťme k druhému způsobu. Jsou to modlitby, které se provádějí ve zcela určitém čase, bez takovýchto pohnutek, jaké jsme nyní zmínili. Člověk si tím předsevzal modlit se. Je to promyšlená, zvláště **chtěná** modlitba.

Tím mění se také průběh. Člověk myslí nebo promlouvá určitá slova modlitby, která si sám sestavil nebo se naučil. Obvykle jsou tyto modlitby chudé na city. Člověk příliš myslí **na to**, aby správně použil slova, a **to samotné** ho již odvrací od skutečného procítění toho, co pronáší nebo jen myslí.

Správnost tohoto výkladu poznáte hned na sobě samých, když se zamyslíte zpět a budete se pak jednou pečlivě zkoumat. Není lehké do takových modliteb vkládat čistou citovost. Již sebenepatrnější nucení vysiluje, odvádí část soustředění pro sebe v požadavku.

Při tom se musí zformovaná slova ve vás samých teprve oživit, to znamená, že **slova** musí ve vás vyvolat ten **druh citění**, který ve své formě označují. Průběh nejde pak z vnitřního vytrysknutí skrze zadní mozek do vašeho mozku předního, který podle těchto dojmů rychle k nim formuje slova, nýbrž přední mozek při tom **nejprve** začíná se svým formováním slov, která jsou pak zpětně působíce teprve přijímána zadním mozkiem a musí být zpracována, aby odtud působil odpovídající tlak na nervový systém sluneční pleteně, která teprve v dalším průběhu může vyvolat slovům odpovídající **citění**.

To všechno jde sice nesmírně rychle po sobě ve svém pořadí, takže se to pozorovateli jeví, jako by to probíhalo **současně**, avšak vzdor tomu nejsou tyto útvary tak plné síly, nejsou tak bezprostřední jako ty, které vznikají opačnou cestou. Nemohou proto mít také takový účinek a ve většině případů zůstávají cituprázdné. Už když denně opakujete **stále znovu stejná** slova, ztrácí pro vás sílu, stávají se zvykem a tím jsou bez významu.

Buďte proto v modlitbě **přirození**, lidé, buďte nenucení, nevyumělkovaní! Naučené stává se příliš snadno odříkáváním. Tím si vše jen činíte těžkým.

Když svůj den začínáte s opravdovým cítěním díky k Bohu, s cítěním díky jej i končíte, i když je to dík jen za poučení, kterého se vám v tento den dostalo v prožití, tak žijete dobře! Necháte-li každé **dílo** skrze píli a pečlivost povstat jako modlitbu díky, necháte-li v každém slově, které pronesete, zrcadlit lásku, kterou vám Bůh poskytuje, tak bude bytí na této zemi brzy radostí každému, který na ní smí žít.

Není to vůbec tak těžké a nevezme vám to žádný čas. Krátký okamžik upřímného cítění díky je mnohem lepší než naučené modlení trávající několik hodin, které přece svým cítěním nemůžete sledovat. Kromě toho bere vám takové vnější modlení jen čas pro opravdový dík v radostném činu.

Dítě, které své rodiče skutečně miluje, dokazuje tuto lásku ve **své bytosti**, skrze čin, a ne lichotivými slovy, která jsou v mnoha případech jen výrazem přítulné samolibosti, když ne dokonce požadavkem sobectví. Takzvaní mazlíci zřídka kdy za něco stojí a myslí vždy jen na sebe a na uspokojení vlastních přání.

Nejinak stojíte vy před svým Bohem! Dokazujte v činu, co mu chcete říct! –

Nyní tedy víte, **jak** se máte modlit, a stojíte už zase úzkostlivě před otázkou, **co** se máte modlit.

Jestliže k tomu chcete nalézt správný způsob, tak musíte

nejprve **odlišit** modlitbu a prosbu. Učiňte rozdíl mezi modlitbou a prosbou! Nesnažte se stále označovat své prosby za modlitby.

Modlitba a prosba musí pro vás znamenat **dvoji**; neboť modlitba patří k uctívání, zatímco prosba k němu nemůže náležet, pokud se chcete skutečně řídit podle tohoto pojmu.

A to je zapotřebí, abyste se nyní konečně podle toho řídili a nemíchali všechno dohromady.

Dávejte sebe v modlitbě! To jediné chci k vám zvolat a v těchto slovech sami máte také ono vysvětlení. Ve své modlitbě se **odevzdejte** Pánu, odevzdejte se Mu cele a bez výhrad! Modlitba má být rozprostřením vašeho ducha u Božích nohou, v úctě, chvále a díky za vše, co vám ve své veliké lásce poskytl.

Je toho tak nevyčerpatelně mnoho. Nemáte pro to jen doposud ještě porozumění, ztratili jste cestu, která by vás to mohla nechat užívat v plném vědomí všech schopností vašeho ducha!

Pokud jednou k tomu naleznete **tuto** cestu v poznání všech hodnot mého Poselství, **pak nezůstane vám více žádná prosba**. Jen dík a chvála, jakmile pozvednete své ruce a svůj pohled vzhůru k Nejvyššímu, který se vám v lásce dává poznat. Pak stojíte v sobě **trvale** v modlitbě, nejinak, než jak to Pán od vás očekává; neboť ve stvoření si přece můžete vzít to, co potřebujete. Stůl je v něm přece prostřený v každý čas.

A skrze schopnosti svého ducha smíte z něj vybírat. Stůl poskytuje vždy **všechno**, co nutně potřebujete, a není třeba proseb, dáte-li si tedy jen námahu pohybovat se **správným**

způsobem v Božích zákonech!

To všechno je také již řečeno ve vám dobře známých slovech: „Hleďte, pak naleznete! Proste, pak vám bude dáno! Klepejte, pak vám bude otevřeno!“

Tato slova učí vás **nutné** činnosti lidského ducha ve stvoření, především také **správnému** použití jeho schopností. Ukazují mu zcela přesně způsob, **jak** se má se stvořením sžít, a ukazují mu také cestu, která ho při tom vede **vpřed**.

Tato slova nelze využívat jen všedním způsobem, nýbrž jejich smysl spočívá hlouběji, zahrnuje bytí lidského ducha ve stvoření podle zákona nutného pohybu.

Toto „Proste, pak vám bude dáno!“ poukazuje zcela jasně na mnou v přednášce „Koloběh záření“ označenou schopnost ducha, která ho podněcuje, aby pod určitým, nevyhnutelným tlakem něco chtěl nebo si přál, což pak ve svém záření ihned přitahuje **stejnorodé**, čímž je mu samočinně **dáváno**, co žádal.

Tento tlak přání má však vždy zůstat **prosbou**, nesmí se stát jednostranným požadavkem, jak je to žel každý člověk dneška již zvyklý dělat. Neboť zůstane-li prosbou, tak je v tom zakotvena **pokora**, a proto bude vždy skrývat dobro a dobro také přitahovat.

Težíš zřetelně ukázal těmito slovy, **jak** má člověk stát, aby všechny samočinné schopnosti jeho ducha řídil po **správné** dráze!

Tak je to se všemi jeho slovy. Ta byla však žel vtlačena do úzkých okruhů lidského pozemského rozumu a tím zle zkřivena, a proto již více nebyla chápána a správně vykládána.

Neboť že tím není míněn styk mezi lidmi, bude snad každému lehce srozumitelné, protože stanovisko lidí přece ani tehdy, ani dnes není **takové**, aby se u **nich** mohlo očekávat naplnění těchto pokynů.

Jděte k lidem a proste, nebude vám dáno **nic**. Klepejte, a **nebude** vám tam otevřeno! Hleďte mezi lidmi a jejich díly, a **nenaleznete** to, co hledáte! —

Ježíš také nemínil stanovisko lidí k Bohu osobně, za vynechání všech obrovských světů, které mezi nimi leží a které nelze odsunout stranou tak, jako by neexistovaly. Nemínil tím také pouze živé Slovo, nýbrž Ježíš neustále mluvil z pramoudrosti a nikdy ji nevtěsňoval do malého pozemského myšlení nebo poměrů. Viděl před sebou lidi **stojící ve stvoření**, když mluvil a volil svá slova **všeobsáhle!**

Tímto opomenutím, **na to** myslet, churaví však všechna podání, překlady a výklady textů. Bylo to vždy smícháno a provedeno s pozemsky malicherným lidským myšlením, tím zkřiveno a zkomoleno. A tam, kde chybělo pochopení, bylo k tomu přidáno z vlastního, což nikdy nemohlo splnit účel, i kdyby to bylo také ještě dobře míněno.

Lidské zůstane vždy malicherně lidským, Božské je však vždy všeobsáhlé! Tím bylo zle smícháno víno s vodou a nakonec z toho vzniklo něco zcela jiného, než jak to původně mělo být. Toho nesmíte nikdy zapomenout.

Také v „Otčenáši“ snažil se Ježíš prosbami v něm obsaženými v nejprostší formě obrátit chtění lidského ducha **takovým** směrem, aby si přál jen to, co je mu přínosné pro

vzestup, aby se mu tohoto dostalo ze stvoření.

Nespočívá v tom žádný rozpor, nýbrž to byl nejlepší ukazatel cesty, spolehlivá opora pro každého lidského ducha **tehdejší** doby.

Člověk dneška však potřebuje celou svou slovní zásobu, kterou si mezitím vytvořil, a použití všech pojmů, které z toho vznikly, pokud mu má být ukázána cesta ze zmatku jeho rozumového mudrlantství.

Proto musím vám, lidem **dnešní** doby, nyní dávat dalekosáhlá vysvětlení, která ve skutečnosti říkají přesně opět totéž, jen **vaším** způsobem!

Tomu se naučit je **nyní vaší** povinností; neboť jste se stali znalejšími stvoření! Dokud nebudete nyní ve vědění plnit povinnosti, které vám ukládají schopnosti vašeho ducha k vývoji, dotud nemáte také žádného práva prosit!

Avšak věrným plněním povinností ve stvoření dostane se vám vzájemným působením **všeho** a nebude již žádného důvodu k nějaké prosbě, nýbrž pak ve vaší duši ještě svobodně vytryskne jen **dík** Tomu, který vás ve všemoudrosti a lásce každodenně stále znovu bohatě obdarovává!

Vy ubozí lidé, kéž byste se dovedli konečně správně **modlit!** **Skutečně modlit!** Jak bohaté by pak bylo vaše bytí; neboť v modlitbě spočívá to nejvyšší štěstí, které vás může potkat. Pozvedá vás nesmírně vysoko, takže cit štěstí vámi oblažuje protéká. Kéž byste se dovedli **modlit**, lidé! To je nyní mé přání pro vás.

Pak se ve svém malém myšlení již více neptáte, ke **komu** se máte a smíte modlit. Je jen **Jeden**, jemuž smí být zasvěceny vaše modlitby: **BŮH!**

V posvěcených okamžicích přibližujte se k Němu s posvátným cítěním a rozprostřete před Ním všechno to, co váš duch může za dík přinést! **Jen na Něj samotného** obračejte se v modlitbě; neboť Jemu jedinému náleží dík a Jemu jedinému náležíš ty sám, člověče, protože jsi mohl také povstat skrze Jeho velikou lásku!

Když však máš **prosby**, pak se můžeš obrátit na Jeho Syny, na Ježíše Krista nebo na Imanuele. Avšak nemáš nikdy povyšovat prosbu na modlitbu; neboť modlitba náleží jedině Pánu!